

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 415/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Danicou Holováčovou, advokátkou, Čajakova 5, Košice, proti postupu Správneho súdu v Košiciach (predtým Krajského súdu v Košiciach) v konaní vedenom pod sp. zn. KE-6S/134/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom správneho súdu (predtým krajského súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. KE-6S/134/2022 [predtým vedenom pod sp. zn. 6S/134/2022 (ďalej len „napadnuté konanie“)], pričom pasívne legitimovaný subjekt označil samotný sťažovateľ s prihliadnutím na časové hľadisko a tzv. reformu súdnej mapy v Slovenskej republike. Súčasne navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa správnu žalobou podanou 19. decembra 2022 domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 39054/2022 z 12. septembra 2022 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Colného úradu Košice (ďalej len „colný úrad“) č. 311669/2022 z 13. júla 2022, ktoré následne tvorili podklad na rozhodnutie colného úradu č. 462539/2022 z 27. októbra 2022 o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru, s odôvodnením absencie splnenia podmienky jeho spoľahlivosti podľa § 84 ods. 4 písm. d) zákona č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o finančnej správe“), ktoré potvrdilo finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 531645/2022

z 21. decembra 2022. Proti označeným rozhodnutiam týkajúcim sa prepustenia služobného pomeru sťažovateľ podal 10. marca 2023 správnu žalobu a správny súd konanie vedené pod sp. zn. KE-8S/27/2023 uznesením z 21. júla 2023 prerušil, a to až do právoplatného skončenia napadnutého konania, čím sa podľa sťažovateľa zdôrazňuje potreba rozhodnutia v napadnutom konaní. K priebehu namietaného konania sťažovateľ uviedol, že po podaní správnej žaloby na výzvu správneho súdu 3. februára 2023 zaplatil súdny poplatok. Vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe mu bolo doručené 2. novembra 2023, ku ktorému sa 12. decembra 2023 vyjadril a duplika žalovaného mu bola doručená 13. apríla 2024, ku ktorej 6. mája 2024 zaujal stanovisko a správny súd mu 15. júla 2024 zaslal vyjadrenie žalovaného z 30. mája 2024, na ktoré 13. augusta 2024 reagoval a jeho vyjadrenie správny súd žalovanému zaslal 14. augusta 2024. V napadnutom konaní však správny súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol a nenariadil ani termín súdneho pojednávania. Na podklade uvedeného odôvodnil zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. V súlade so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd opätovne konštatuje, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011, IV. ÚS 254/2021).

5. Ústavný súd stabilne judikuje, že čas na konanie bez zbytočných priet'ahov nemožno presne vyjadriť. Rovnako tak nie je presne časovo ohraničená ani primeranosť lehoty, kedy by mala byť tá ktorá vec prerokovaná a najmä rozhodnutá [I. ÚS 92/97 (ZNau 23/98), I. ÚS 61/98 (ZNau 18/98)]. V tomto kontexte treba dať do pozornosti aj rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach (a obdobne aj vo veciach správneho súdnictva) dĺžka súdneho konania na jednej inštancii v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok ESĽP z 15. 10. 1999, č. 26614/95, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, č. 32967/96, body 64, 65 a 66).

6. Ústavný súd konštatuje, že dĺžka konania správneho súdu v trvaní takmer dvoch rokov a šiestich mesiacov od podania správnej žaloby (19. december 2022, pozn.) do podania ústavnej sťažnosti (27. máj 2025, pozn.) síce nie je s ohľadom na kautely procesnej hospodárnosti optimálna, nedosahuje však ústavnoprávne relevantnú intenzitu znamenajúcu zásah do práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

7. Nad rámec uvedeného ústavný súd dáva do pozornosti skutočnosť, že právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov a následne prieskumnej činnosti ich rozhodovania v rámci správneho súdneho konania. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci prejednávané v správnom konaní, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [*hard core of public-authority prerogatives* (porov. Jussila v. Fínsko, c. 73053/01, rozsudok veľkej komory ESĽP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, c. 44759/98, rozsudok veľkej komory ESĽP z 12. 7. 2001, body 24 a 31)]. Výnimku z tejto zásady ESĽP pripúšťa len v takých veciach, kde sa správne konanie považuje za konanie trestné (I. ÚS 408/2024, IV. ÚS 151/2025). Z obsahu ústavnej sťažnosti však nie je jednoznačné, akú právnu povahu majú správnu žalobou rozporované rozhodnutia colného úradu a finančného riaditeľstva, keďže v tomto smere mali podľa sťažovateľa tvoriť podklad na rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru pre nesplnenie podmienky spoľahlivosti podľa § 84 ods. 4 písm. d) zákona o finančnej správe.

8. Zo vzájomnej väzby medzi ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 v spojení s § 123 zákona o ústavnom súde) vyplýva povinnosť sťažovateľa označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy či iného právneho dokumentu upravujúceho garanciu práv a slobôd, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, I. ÚS 318/2018), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti aj dôkazy. Konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa vyznačuje bezvýnimčným uplatňovaním dispozičnej zásady, a preto ústavný súd nie je oprávnený „doplňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku taký petit sťažnosti, resp. jej odôvodnenie, ktoré nespĺňajú požiadavky kladené na ich kvalitu zákonom o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 357/2017, I. ÚS 521/2020). Nedostatok sťažnostnej argumentácie bráni vysloveniu jednoznačného záveru o prípadnom zásahu do označeného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom a aj ako zjavne neopodstatnenú podľa čl. 56 ods. 2 písm. c) a g) zákona o ústavnom súde odmietol.

9. Odhliadnuc od uvedeného, ústavný súd si nemohol nevšimnúť istú mieru názorovej dichotómie, keď sťažovateľ na jednej strane namieta zbytočné prietahy v napadnutom konaní a zdôrazňuje potrebu rozhodnutia, avšak v petite ústavnej sťažnosti nežiada, aby ústavný súd prikázal správnomu súdu konať bez zbytočných prietáhov [§ 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde].

10. Ako *obiter dictum* ústavný súd uvádza potrebu zohľadniť špecifiká napadnutého konania, a to že podanie správnej žaloby samo osebe nemá odkladný účinok (§ 184 Správneho súdneho

poriadku) a sťažovateľ ani netvrdil, že by o priznanie odkladného účinku požiadal. Sťažovateľ teda disponuje právoplatným rozhodnutím a miera jeho právnej neistoty je teda značne nižšia ako v prípade prebiehajúceho konania a absencie právoplatnosti rozhodnutia.

11. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu